

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Plóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 czerwca 2014 r.,
sprawy **A. B.**
skazanego z art. 282 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 września 2013 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 10 stycznia 2013 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego A. B. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. Ł. - Kancelaria Adwokacka - kwotę 738,00 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23 % podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie kasacji z urzędu.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z dnia 10 stycznia 2013 r., uznał oskarżonego A. B. za winnego popełnienia czynu z art. 189 § 2 k.k., art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu

sprzed nowelizacji ustawą z dnia 17 grudnia 2009 r. (Dz. U. z 2010 r., Nr 7, poz. 46) i art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 150 zł (stu pięćdziesięciu) każda. Na podstawie art. 415 § 4 k.p.k. zasądził od oskarżonego oraz pozostałych współoskarżonych (skazanych prawomocnym wyrokiem w sprawie XVIII K 50/10) solidarnie częściowe odszkodowanie w kwocie 500.000 (pięciuset tysięcy) zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 lipca 2002 r. na rzecz pokrzywdzonego Z. Z.

Apelację na korzyść oskarżonego wniósł jego obrońca, który na podstawie art. 427 § 2 i art. 438 pkt 1, 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę prawa materialnego, tj. art. 11 § 2 k.k., poprzez zastosowanie kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu na podstawie art. 252 § 1 i art. 189 § 2 k.k. w sytuacji, gdy przepisy te pozostają ze sobą w pomijalnym zbiegu – art. 252 § 1 k.k. jest przepisem szczególnym, który pochłania znamiona czynu opisanego w art. 189 § 2 k.k.;
2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 4, art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k. przez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, polegającą zwłaszcza na oparciu ustaleń o sprawstwie i winie oskarżonego na zeznaniach wcześniej skazanych współoskarżonych, tj. M. L., J. K., J. O., R. M. w sytuacji, gdy wyjaśnienia oskarżonego, wspierane zeznaniami jego rodziny i świadków R. S. oraz R. K. wskazują, iż nie mógł dopuścić się przypisanego mu czynu, gdyż przebywał wówczas w innych miejscach – w U. i na Słowacji;
3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, a polegający na nietrafnym ustaleniu, iż A. B. brał udział w przypisanym mu czynie zabronionym w sytuacji, gdy wszechstronna ocena materiału dowodowego nie pozwala na jednoznaczne sformułowanie tezy o jego sprawstwie w tym zakresie.

Z ostrożności procesowej obrońca podniósł nadto zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu w stosunku do jego ewentualnej

roli w zdarzeniu, stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz wewnętrznej sprawiedliwości w wymiarze kar innym współsprawcom, którym za popełnienie tego samego czynu wymierzono kary w granicach 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności (J. O.), 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności (R. S.), 4 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności (J. K.).

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego A. B. od przypisanego mu czynu ewentualnie, w wypadku nieuwzględnienia powyższego wniosku, o zmianę zaskarżonego wyroku i wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu art. 189 § 2 k.k., wydatne obniżenie orzeczonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności, przy uwzględnieniu 4-letniego okresu tymczasowego aresztu i wewnętrznej sprawiedliwości kar wymierzonych osądzonym współsprawcom.

Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że z podstawy prawnej skazania wyeliminował art. 189 § 2 k.k., a z podstawy prawnej wymiaru kary art. 4 § 2 k.k., złagodził orzeczoną karę pozbawienia wolności do 5 (pięciu) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy, a karę grzywny do 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych każda po 150 (sto pięćdziesięciu) złotych; utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie (wyrok z dnia 26 września 2013 r.

W kasacji wniesionej na korzyść skazanego obrońca wyrokowi Sądu Apelacyjnego zarzucił rażące naruszenie prawa, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, w postaci obrazy przepisów postępowania, tj. art. 4, art. 7, art. 410, art. 424, art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak prawidłowej kontroli odwoławczej w zakresie zarzutu dowolnej a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności zeznań [...]i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 519 k.p.k., kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, a zarzuty kasacyjne nie mogą wprost kwestionować ustaleń faktycznych, bowiem kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa (art. 523 § 1 k.p.k.).

Stawiane w kasacji zarzuty obraży art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 k.p.k. oraz argumenty podniesione w uzasadnieniu przez autora kasacji, są *de facto* powtórzeniem zarzutu apelacji z pkt 2, który został przez Sąd Apelacyjny rozpoznany, stosownie do nakazu wyrażonego w art. 433 § 2 k.p.k., a w uzasadnieniu orzeczenia, zgodnie z wymogiem określonym w art. 457 § 3 k.p.k., Sąd podał dlaczego uznał ten zarzut obraży prawa za niezasadny i w tym zakresie zainteresowane strony należy odesłać do lektury uzasadnienia, bowiem bezzasadne jest jego powtarzanie (k. 3 i następne uzasadnienia SA). Zasygnalizować jedynie należy, iż Sąd miał na uwadze upływ czasu pomiędzy porwaniem a datą składania pierwszych wyjaśnień i zeznań w rozważanej sprawie przez oskarżonego i przesłuchiwanym świadków. Fakt ten, co podkreślił Sąd, mógł mieć wpływ na zatarcie się w pamięci osób biorących udział w porwaniu pokrzywdzonego szczegółów czy okoliczności drugorzędnych, a nie istoty sprawy. Upływ czasu jednak sam w sobie nie może prowadzić do podważenia wiarygodności czy to wyjaśnień skazanego, czy też zeznań świadków. Sąd Odwoławczy odniósł się także szczegółowo do podnoszonego w apelacji podłoża konfliktu pomiędzy skazanym a świadkami, którzy składali obciążające go zeznania, uznając motywy podawane przez skazanego wyłącznie za elementy jego linii obrony, co podkreślił także Sąd Okręgowy (k.3 – 4 uzasadnienia SA).

Na k. 5 – 7 Sąd II instancji odniósł się do przedstawianego przez skazanego A. B. „alibi” jakoby w okresie od 3 do 17 lipca 2002 r. nieprzerwanie przebywał on wraz z rodziną w U., zaś po powrocie z wypoczynku udał się na Słowację, dzieląc ustalenia dokonane przez Sąd I instancji w zakresie, w jakim nie dał on wiary zeznaniom świadków [...], u którego skazany miał przebywać na Słowacji.

Lektura uzasadnień obu orzekających Sądów prowadzi do wniosku, że miały one na względzie wszystkie ujawnione w sprawie dowody, zaś z faktu, iż

określonym dowodom Sądy nadały walor wiarygodności, innym zaś nie, nie sposób czynić zarzutu obrazy prawa.

Na koniec zgodzić się należy z argumentacją prokuratora zawartą w odpowiedzi na kasację, że podniesiony w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzut ma w istocie charakter pozorny. Wywody skarżącego nie zawierają jakichkolwiek zarzutów służących uzasadnieniu rzekomej obrazy art. 433 § 2 i 457 § 3 k.p.k., a połączenie ich z sygnalizowaną obrazą przepisów art. 4, 7, 410 i 424 k.p.k. dowodzi wprost polemicznego charakteru kasacji, godzącego w dokonane ustalenia faktyczne oraz ocenę dowodów i to na poziomie pierwszoinstancyjnym.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy, orzekł jak na wstępie.